

Arrest

nr. 105 901 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 februari 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 21 februari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 juli 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 5 oktober 2010 elk een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 50 923 van 9 november 2010 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 19 juli 2010 ingestelde beroep.

1.5. Op 18 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen van verzoeker en diens echtgenote om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk worden verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 mei 2011 de beslissing waarbij de aanvragen van verzoeker en diens echtgenote om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard. Verzoeker en zijn echtgenote stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 28 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [S.F.]

[...]

van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS op 19/07/2010.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 21/02/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest nr. 70 027 van 17 november 2011 verwierp de Raad het tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 ingestelde beroep.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wege van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde bepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermogt dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad merkt op dat hogere rechtsnormen kunnen verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat verweerder te allen tijde een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal dienen te betekenen en verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing van uitwijzing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 13 quinquies, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché [P.V.B.] maar draagt geen originele handtekening.

[...]

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

[...]

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten, dat als volgt bepaald :

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1 "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2 "geavanceerde elektronische handtekening" : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

- a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden*
- b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren*

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;
d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord."

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoekende partij was geen bestemming in enig elektronische verkeer.

De beslissing werd op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken uitgeprint en dan per aangetekende zending verstuurd zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

Inderdaad, de ambtenaar kon perfect de beslissing eigenhandig handtekenen aangezien deze beslissing door hem genomen en uitgeprint is geworden.

[...]

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoekende partij geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection, il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie. " (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

De ingescande handtekening is bijgevolg niet meer dan een loutere fotokopie.

[...]

- a) *De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.*
- b) *Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.*
- c) *De verzoekende partij was bovendien geen bestemming in enig elektronisch verkeer zodat er geen sprake kan zijn van een elektronische handtekening.*
- d) *De beslissing werd op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken uitgeprint en dan per aangetekende zending verstuurd.*

De ambtenaar kon perfect de beslissing eigenhandig handtekenen aangezien deze beslissing door hem genomen en uitgeprint is geworden.

[...]

De administratieve beslissing dd. 28/06/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

4.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft de wetsebepaling weer te geven die zou voorzien dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel “handgeschreven” zijn handtekening op een bestuurlijke beslissing zou kunnen plaatsen en dat hij geen gebruik zou mogen maken van meer moderne technieken om dit te doen. De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan worden beschouwd als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er worden benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsebepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. In casu zijn er geen elementen die een aanwijzing inhouden dat de handtekening op de bestreden beslissing niet zou zijn geplaatst door attaché P. V. B., zodat er geen reden is om de authenticiteit van deze handtekening in vraag te stellen en te twijfelen aan het feit dat attaché P. V. B. wel degelijk de bestreden beslissing nam.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend, dat de bestreden beslissing tot stand kwam met miskenning van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer of dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

De bestreden beslissing van uitwijzing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsebepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

[...]

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er een weigeringsarrest genomen is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de asielprocedure.

Over de procedurele stappen in de procedure overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet wordt evenwel niet gemotiveerd.

Dit mag terecht verwonderen aangezien uit het advies van de adviserende-geneesheer in de procedure tot verblijfsmachtiging overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet onmiddellijk duidelijk blijkt dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet berust op een correcte voorbereiding.

Zo stelt de adviserende geneesheer in het advies zowel ten aanzien van de verzoeker als zijn echtgenoot :

“(...) zonder dat er uit de beschikbare medische gegevens aanwijzingen of argumenten weerhouden kunnen worden dat er bij de betrokkene sprake is van een evolutieve medische problematiek dewelke een actueel reëel risico zou kunnen inhouden (...)”

[...]

Ook de Dienst Vreemdelingenzaken weerhield dit als reden om de aanvraag als ongegrond af te wijzen en te besluiten tot de terugkeer.

Het mag evenwel duidelijk zijn dat de kwestieuze argumentatie niet persistent is.

De adviserende geneesheer stelt immers zowel met betrekking tot de verzoeker als met betrekking tot zijn echtgenote [A.] dat uit de medische attesten blijkt dat er geen medische argumenten zijn om te weerhouden dat er sprake is van een evolutieve medische problematiek.

Evenwel wordt het begrip 'evolutieve medische problematiek' slechts op een beperkte wijze geïnterpreteerd.

Inderdaad, het is niet omdat een aandoening niet ten goede kan verbeteren dat het niet kan verslechteren.

Er kan effectief waargenomen worden dat de adviserende geneesheer enkel weerhoudt dat de ziekten thans gestabiliseerd zijn en dat er geen verbetering meer zou kunnen optreden.

Deze besluitvorming houdt dan ook ten onrechte geen enkel oordeel in over de mogelijkheid dat de gezondheidssituatie opnieuw verslechtert.

De verzoekende partij en zijn echtgenoot kunnen dit besluit inderdaad terecht bekritiseren.

De behandelende artsen hebben in de medische attesten voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken effectief gewaarschuwd dat zonder verdere behandeling de gezondheidssituatie van de verzoekende partij en zijn echtgenoot ernstig verslechtert.

De adviserende geneesheer en in navolging hiervan de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen dan ook niet correct besluiten dat er geen enkele evolutie meer mogelijk is als blijkt dat de situatie wel degelijk kan verslechteren.

[...]

Verder is het ook onjuist dat er geen bijkomende medische informatie werd opgestuurd.

De verzoekende partij en zijn echtgenoot hebben effectief op datum van 24/05/2011 aanvullingen gedaan.

De betrokken medische attesten weerleggen dat de toestand niet zou kunnen evolueren. De arts stelt dat de situatie ernstig kan verslechteren ondermeer door krachtverlies en functieverlies.

Een levenslange, aanhoudende behandeling is dan ook strikt noodzakelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig stellen dat deze informatie niet meer betrokken kon worden in de bestreden beslissing.

Tussen de beslissing van ontvankelijkheid dd. 21/03/2011 en het versturen van de aanvullingen zijn met moeite 2 maanden verstreken.

De verzoekende partij en zijn echtgenoot zijn derhalve niet onzorgvuldig geweest.

Bovendien mag ook niet uit het oog verloren worden dat de verzoekende partij en zijn echtgenoot niet te pas en te onpas bij hun artsen kunnen vragen om bijkomende medische informatie.

Eveneens mag het eventueel uitblijven van actuele medische informatie - quod non - de Dienst Vreemdelingenzaken niet ontslaan om zelf desgevallend bij de betrokken vreemdeling of de arts te vragen hoe het met de actuele medische behandeling gesteld is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit evenwel nagelaten.

Hoe het ook zij, het mag duidelijk blijken dat de verzoekende partij en zijn echtgenoot wel degelijk inspanningen geleverd hebben om recente medische informatie te bezorgen.

[...]

Tot slot is de beslissing overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet die aangevochten wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet afdoende gemotiveerd met betrekking tot de toegankelijkheid tot de zorgen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat :

- het onwaarschijnlijk voorkomt dat de verzoekende partij en zijn echtgenoot niet terecht kunnen bij familie, vrienden en kennissen voor de nodige ondersteuning ;*
- de behandelingen zouden ter beschikking zijn.*

Het mag evenwel duidelijk zijn dat deze vaststellingen onmogelijk kunnen doorgaan als een deugdelijke, draagkrachtige motivering om te besluiten tot de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg.

- de Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt niet de financiële draagkracht van de verzoekende partij en zijn echtgenoot;*
- de adviserende geneesheer spreekt zich niet uit over de arbeidsgeschiktheid van de verzoekende partij en zijn echtgenoot;*
- het mag evenwel duidelijk zijn dat het verdienvermogen van zowel de verzoeker als zijn vrouw nihil zijn omwille van hun ernstige handicap.*
- er is verder een loutere veronderstelling vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken dat de geneesmiddelen, behandeling en ondersteuning mede door familie, vrienden en kennissen zullen betaald worden : "het onwaarschijnlijk voorkomt (...)" ;*
- er is geen specifieke informatie omtrent de bewering dat de gespecialiseerde behandeling gratis zou zijn.*

Met loutere waarschijnlijkheden en niet specifieke informatie over de toegankelijkheid tot betaalbare behandelingen en medicatie, kon niet terecht besloten worden dat de ononderbroken, levenslange behandelingen in Macedonië gewaarborgd zijn en is het derhalve niet uitgesloten dat er wel een risico bestaat in hoofde van de verzoekende partij en zijn echtgenoot dat hun leven en / of fysieke integriteit in gevaar komt.

[...]

De verzoeker heeft belang bij de vernietiging van de voorliggende uitwijzingsbeslissing.

De verzoeker verzocht immers om de nietigverklaring van de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Aangezien de eventuele vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ex tunc werkt, impliceert dat voorliggende uitwijzingsbeslissing eveneens aangetast is.

In die hypothese dient het uitwijzingsbevel eveneens te worden vernietigd.

[...]

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is. Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden.”

4.2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Daar “*de procedurele stappen*” die verzoeker ondernam om tot een verblijf om medische redenen in het Rijk te worden gemachtigd in casu geen beletsel vormden om de bestreden beslissing te nemen kan verzoeker daarnaast niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder hieromtrent een toelichting in de motivering van de bestreden beslissing had dienen op te nemen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers grieven niet gericht zijn tegen de in casu bestreden beslissing maar tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 waarbij de aanvragen van verzoeker en zijn echtgenote om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond worden verklaard en dat het beroep dat verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissing instelden reeds werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 70 027 van 17 november 2011.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook niet aan dat verweerder bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden of een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK